

ok

Llibres de l'autor

Dijous, 14 de febrer de 2008

A A A

Dijous, 14 de febrer de 2008

Duran, Maragall

Sempre passa igual amb les morts i les malalties a Catalunya. Es mor algú i passa a ser un heroi i tot són càntics de benaurança. No importa que fos un miserable. Algú té una malaltia i passa igual, càntics de glòria al seu voltant i no compta el que féu, i ja no pot dir-se res més. Els dos exemples més recents són Pasqual Maragall i Josep Antoni Duran i Lleida. Ahir va ser delirant el trànsit de missatges, fins al punt que vaig acabar retirant, per esgotament, l'article que havia escrit el dia anterior sobre Duran i les, fins ara, seves defallences en campanya. Unió havia publicat una nota dient que el seu líder havia estat ingressat com a conseqüència d'una gastroenteritis, i és així que vaig escriure aquell article: nena, Duran. Després el diagnòstic va ser pitjor, i creu-me que ho lamento, mala sort. Però això és només anecdòtic, no importa. Vull dir que al capdavant, si un partit diu un dia que és una gastroenteritis i l'endemà diu que és un càncer, és normal que els articulistes escrivim un dia sobre la causalitat d'una gastroenteritis i l'endemà ens situem en la tesitura que és un càncer. Però insistixo que el que importa no és aquest cas concret, Duran o Maragall. El que ens ha de fer reflexionar és aquesta passió fúnebre que té Catalunya, i aquesta reacció, tan primària, davant la malaltia i la mort. Una cosa és que se'ns mori el germà o l'àvia, o que la germana caigui malalta. Però és diferent que un personatge públic tingui una malaltia o una altra. És de molt poca consistència nacional i democràtica, convertir-lo immediatament en heroi. Maragall és Maragall i Duran és Duran, i ben segur que són pares i germans i fills i potser avis. Però a banda de ser, representen. Ningú no els va posar una pistola al pit perquè representessin. Ningú va obligar Maragall a ser alcalde i ningú, llevat de Carod, el va obligar a ser president de la Generalitat. Tampoc Duran no va ser obligat per ningú a ser el candidat de CIU a les espanyoles. Ells ho van triar. Van triar representar. Van triar la vida pública. Van triar crear opinió i aquesta opinió ha de, doncs, poder-se expressar en totes les circumstàncies. Els obituaris de la premsa anglosaxona són molt més equànims. De país molt més seriós, de democràcia molt més consolidada. Castiguen o relacen. Una nació que es pretengui sòlida ha de saber què fer amb els seus malalts i amb els seus cadàvers, i no aquesta resposta de tribu supersticiosa, contrària a la intel·ligència i a l'anàlisi. I això no ho dic per escarnir Duran o Maragall, sinó perquè considero que han fet prou coses, i prou importants, perquè ells mateixos siguin els primers a sentir-se humiliats si se'ls tracta només amb la compassió dels malalts.

Encara amb Margall, i això vaig escriure-ho ja, caldria la pietat de no donar publicitat als seus estirabots si la seva malaltia és mental. Però digues, aquest és tracte que vols, Duran?

[Imprimir](#) · [Comentaris \(6\)](#)

Fora d'aquest restaurant! (Article de l'AVUI)

En un conegut restaurant de Barcelona, el xef m'ha demanat que no en digui el nom, però vaja, ja saben els lectors on vaig a dinar i a sopar normalment, un restaurant on s'hi pot fumar, un client encén un cigar entre plat i plat i davant de les molèsties que crea als clients del voltant un cambrer li demana que l'apagui i l'home s'hi nega en nom de la seva llibertat. Diu: "Sóc lliure de fumar". Al cap de poca estona surt d'una revolada el xef de la cuina i li diu que fora, que ja se'n pot anar. Que de la mateixa manera que els clients poden triar el restaurant també els xefs poden triar els seus clients, i que ell no cuina per a gent que de cap manera podrà assaborir els seus plats si es col·lapsa el paladar amb el fum del tabac. En un país de frívols còsmics, ens havíem arribat a creure que la llibertat és que un imbècil ens tiri el fum a la cara. No sóc de la llei antitabac, no m'agrada que l'Estat es fiqui a casa de ningú a dir-nos

calendari**FEBRER 2008**

DI	Dt	Dm	Dj	Dv	Ds	Dg
				<u>1</u>	<u>2</u>	<u>3</u>
<u>4</u>	<u>5</u>	<u>6</u>	<u>7</u>	<u>8</u>	<u>9</u>	<u>10</u>
<u>11</u>	<u>12</u>	<u>13</u>	<u>14</u>	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29		

<<< Gener

Març >>>

Dietari a Destemps (Exàmics, publicat a Benzina)*Enric Vila*

Una de les experiències noves amb què la vida m'ha obsequiat des que em dedico a l'encanta...

La ironia d'un dia com avui*Miquel Colomer***Gràcies***Maria Vila Redón***Petita incursió en la psicologia***Raül Alcón***Drets, deures, integració***Jordi de la Torre Anglada***Carreró fosc***Otger Miralles***If I were a rich man***Åstrid Bierge***Parlant fins i tot al moro s'entén***Ferran Caballero Puig*